

Milí přátelé,

v postní době usilujeme mimo jiné také o nápravu vztahů mezi námi. Na prvním místě je to naše rodina a ti, kteří jsou k nám nejbliže. Někdy je třeba napravit mnohaleté neshody a nepřátelství. Mnohdy cítíme, že je to nad naše síly nebo nemáme ani odvahu se usmířit. Zde je na nejvlastnějším místě účinná modlitba. Snadno se to řekne, ale už hůře se vyslovuje modlitba za člověka, s nímž nemám dobré vztahy. Možná, že se nemusíme modlit hned za vyřešení problému a sporu, který mám s tím nebo oním. Ale modleme se za požehnání pro ty, kteří mě zkrížili cestu. Silnou pohnutkou nám je sám Ježíš, který volá z kříže a modlí se dokonce za své vrahy: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí co činí.“

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovi Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

22. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

No prosím! Tvůj člověk se zamiloval, a to tím nejhorším možným způsobem – a ještě k tomu do dívky, kterou jsi v tom seznamu neuvedl! A možná Tě bude zajímat, že to malé nedorozumění s Tajnou Policíí, které ses snažil vyvolat kvůli několika neopatrným poznámkám v jednom z mých dopisů, už mám za sebou. Pokud sis myslel, že tím zajistíš mé dobré služby, strašně ses spletl; zaplatíš za to, i za své ostatní hrubé chyby. Prozatím k tomuto dopisu přikládám jednu knížečku, která právě vyšla. Pojednává o Nápravném zařízení pro neschopné pokušitele; je v ní spousta ilustrací a nenajdeš v ní jedinou nudnou stránku.

Vyhledal jsem si spisy té dívky a jde z nich na mě hrůza. Je křesťanka – ale kdyby jen to! Odporná, nenápadná, stydlivá, culí se, mluví jednoslabičně, vypadá jako myš. Je to nemastná, neslaná, bezvýznamná panenská žába. Ta malá bestie! Chce se mně z ní zvracet; cítím, jak i ten její spis sálá horkostí a zapáchá. Když si uvědomím, jak svět upadá, dohání mě to k šílenství. Za starých časů bychom ji poslali do arény, kam patří ona a jí podobní. Ale ani tam by za moc nestála. Je to falešná malá podvodnice; však já je znám. Vypadá, že při pohledu na krev omdlí, ale nakonec dokáže umřít s úsměvem! Podvodnice v každém směru. Tváří se chladně a zdvořile – a přitom umí dělat jedovaté vtipy! A legraci si dělá i ze MNE! Špinavá nanicovitá malá stydlivka – a přitom je ochotna se tomu troubovi vrhnout do náruče stejně jako obyčejné zvíře, které se chce pářit! Když už si Nepřítel tolik potrpí na panenství, proč ji za to nezničí, místo aby tam jen stál a usmíval se?

Ale On je ve skutečnosti požitkář. Všechny ty posty, večerní pobožnosti, mučednictví a kříže – to všechno je jen fasáda nebo pěna na mořském pobřeží. Tam na moři, v Jeho moři, jsou jen samé rozkoše. On se tím netají; v Jeho pravici jsou „věčné radosti“. Fuj! On si určitě nedovede ani představit to vznešené a přísné tajemství, ke kterému se my povznášíme ve své Bědné Extázi. Tasemníku, On je tak vulgární! Uvažuje jako měšťák. Svůj svět zaplnil radostí. Jsou věci, které mohou lidé dělat celý den, a Jemu to vůbec nevádí – mohou spát, mýt se, jíst, pít, milovat se, hrát si, modlit se a pracovat. A my musíme všechno překroutit, aby nám to prospívalo! Nepřítel má v boji strašnou převahu a my se nemůžeme o nic opřít. (Ale Tebe to stejně neomlouvá. Já se s Tebou brzy vypořádám. Vždycky jsi mě nenáviděl a byls na mě drzý pokaždé, když jsi k tomu sebral dost odvahy.)

A on se teď samozřejmě seznámí s celou rodinou té dívky a s jejich známými. Cožpak tys nepochopil, že do toho domu, kde ona bydlí, on nikdy neměl vstoupit? Všechno tam čpí tím smrtícím zápachem. Dokonce je to už trochu cítit i ze zahradníka, a ten tam žije teprve pět let. Když odtamtud odchází v neděli návštěva, část toho smradu odnáší s sebou. Už to nakazilo i jejich kočku a psa. A je to dům plný neproniknutelného tajemství. S určitostí víme (je to jedna z hlavních zásad), že každý člen rodiny musí mít z ostatních nějaký prospěch – ale nedokážeme zjistit, jaký. Stejně žárlivě jako sám Nepřítel hlídají tajemství toho, co se za jejich předstíranou nesobeckou láskou skrývá doopravdy. Celý jejich dům se zahradou je jedna velická ohavnost. Dělá se mi nanic z toho, jak se podobá něčemu, co jeden lidský spisovatel napsal o Nebesích: „Místo, kde je pouze život, a proto všechno, co není hudba, je mlčení.“

Hudba a mlčení – jak to obojí nenávidím! Jak bychom měli být rádi, že od chvíle, kdy Náš Otec přišel do Pekla (a je to tak dávno, že ani lidé, kteří uvažují ve světelných letech, to nedovedou

vyjádřit), jsme těmto ohavným silám nepřenechali ani jediné místečko v Pekle a ani jediný okamžik pekelného času! Všechno obsadil Hluk – ta veliká síla, ten slyšitelný výraz všeho jásavého, nemilosrdného a silného – Hluk, který jediný nás chrání před hloupými pochybnostmi, zoufalými výčitkami svědomí a nemožnými touhami! Nakonec přeměníme v Hluk celý svět! Na Zemi jsme v tomto směru už dospěli hodně daleko. Ty nebeské melodie a mlčení nakonec přervěme! Ale uznávám, že ještě nejsme ani zdaleka dost hluční. Výzkum stále pokračuje. Ale Ty, Ty malý, odporný... *odporný*

(zde je dopisů přerušen a dále je psán jinou rukou.)

Zjišťuji, že v zápalu psaní jsem si bezděčně dovolil přijmout tvar velké stonožky. Zbytek dopisu diktují svému sekretáři. Teď, když je přeměna u konce, poznávám, že je to úkaz periodický. Pověst o tom se dostala k lidem a zkrlesně to popisuje jejich básník Milton, který si vymylel ten směšný dodatek, že prý tyto změny tvaru jsou „trestem“, který na nás seslal Nepřítel. Ale jeden moderní autor – jmenuje se nějak jako Pshow – to pochopil správně. Přeměna postupuje zevnitř a je skvělou ukázkou té Životní Síly, kterou by uctíval Náš Otec, kdyby se klaněl něčemu jinému než sám sobě.

Ve své nynější podobě toužím ještě více po tom, abych se s Tebou setkal a připoutal Tě k sobě ve věčném objetí.

Za Jeho Propastnou Výsost
Dr. Ing. Zmarchroba,
Prvního náměstka atd.,

podepsal Rouropuch

FAVORITE PLACES

The village nestled in a valley surrounded by smaller hills and a mountain range on the north side of it was the birthplace of my mother, her father and his forefathers whose documented birth and death certificates go back to the beginning of the 17th century, and are still in my family's possession. The main road connects the village to two nearby historical towns, each with a castle on a hill, a charming square and an old church. For the size of the village, a rather large pond is in the middle, and farms with popular baroque-style fronts unique only to this region, cluster around it. It provided many opportunities for gossip and social gatherings when farmwork was completed and on Sundays after church. Women also washed their laundry in the pond and, when winter arrived, ice-skating was the biggest entertainment. I dared the sometimes thin ice many times until once the ice broke and I had to be rescued from the middle of the pond. The village had only one pub, a grocery store, a post office and a larger building which provided sufficient space for meetings, games, physical exercises, dancing and other gatherings.

My grandparents were no longer farming when I was brought occasionally to their care, so I could enjoy their undivided attention and warmth of their environment. They only had a sheep, a goat, and a pig and, naturally chickens. There was no electricity then and the kerosine lamps provided the right mysterious atmosphere in which my grandfather told and retold his hunting and other stories bringing to life real and imaginary animals and birds. Several times I witnessed that the village was an

unwilling host to two horse-drawn covered wagons belonging to gypsies with many skimpily dressed kids. They parked their wagons on a village green next to a statue of the Virgin Mary. I can still hear my grandparents telling me “don’t go near them, they may steal you”. But I could already figure it out why they would not steal me, they had too many kids of their own. They were known then for stealing other things and to my grandparents it was a mystery how they made a living.

This village became a home again to my mother when my parents’ home and property was confiscated by the Communists and she had no place to live. I loved to return to this place throughout my life and later from New York whenever I could to visit my mother. Now, when she no longer lives I am still attached to the farmhouse, the history of my mother’s family and my fond memories of the village and its life within. I joyfully return there every time I can because I own part of the farmhouse with a garden and can relive my early happy life there.

I also visited many interesting, exciting and charming places in the world that I would love to embrace again and again, feeling the awe, the joy and let the place penetrate my inner soul. But, in the end I love to return to my most favorite place, my home, in spite of my knowledge that it is not the most beautiful, comfortable or charming place, but, it is a place where I feel most comfortable and happy.

Dagmar P. Cermak

Zemřeli

Oznamujeme všem přátelům a známým

Marie Bartošová

zemřela 10. února 2004 ve Virginii.

Zádušní mše za zesnulou se konala

v kostele Panny Marie Karmelské

v úterý 17. února v 9:30 hodin

pohřeb na hřbitově Sv. Michala, Queens, NY

Moje maminka byla ve svém věku 83 let velmi aktivní a šťastná žena. Měla velmi dobrý přehled o současné politické situaci jak v Americe, tak i v České a Slovenské republice. Jejím posledním projektem byla pomoc českým historikům, Janovi Rajlovi a Janovi Kratochvílovi. Dodávala jim historické materiály o českých pilotech RAF a českých exilových skupinách. Po dokončení publikace, na níž se podílela dodáním cenných materiálů, ji Jan Kratochvíl požádal o svolení pokračovat v práci, která by se soustředila na určité členy naší rodiny. Maminka touto myšlenkou nebyla nadšena. Souhlasila až poté, když do práce bude zahrnuta i historie jiných rodin, které by si to podle ní zaslouhovaly více. Zmíněná práce se bude těžko dokončovat bez její pomoci.

Moje maminka byla hlavou rodiny Bartošovy a Šestákovy. Svoji rodinu milovala nade vše, svou lásku projevovala zvláště ke svým dvěma vnukům, Janovi a Františkovi. Byla velmi hrda na jejich akademické a profesionální úspěchy. Velmi se zajímala rovněž o život svého prasnynovce Robina. Byla pyšná na úspěchy, kterých dosáhl za krátkou dobu svého pobytu v Americe. Velmi se těšila na svatbu Jana s Monikou, radovala se z příležitosti, kdy mohla být obklopena rodinou jak z USA, z Moravy (Robinovou maminkou), tak také mým bratrancem Janem, který přijel z Anglie se svým synem a se ženou. Milovala Moniku a těšila se na chvíle, které s ní stráví a více ji pozná. Maminka zemřela v úterý 10. února ve 3:50 ráno, v nemocnici Alexandria, obklopena svými milými. Budeme ji všichni postrádat.

(zkráceno, celý článek si můžete přečíst na www.czechia.com/zvony) Antonín Bartoš, syn

Minigalerie krajanů

Alois Peter Hanák

Svůj život naplněný křesťanskou láskou a prací pro rodinu, vlast a národní spolky začal v Brně v Československu, kde se narodil 31. července 1917. Otce ztratil velmi záhy. Zemřel na zápal mozkových blan, když panu Hanákovi byly pouhé dva měsíce. Jeho maminka plakávala a říkala, jestli najdeme nového tatínka a pan Hanák ji ještě jako malé dítě utěšoval: „Nebojte se, maminko, já vám nějakého lapnu.“

Po studiu pracoval jako konstruktér ve strojírenských dílnách firmy Baťa ve Zlíně. Měl před sebou brilantní kariéru v Baťových závodech. Přišel však únor 1948. Po komunistickém převratu vystupoval veřejně proti

komunistům a ti ho ve Zlíně prohlásili na hlavního nepřítele. Jeho život byl ohrožen, komunisté mu řekli: „Budeme tě potřebovat ještě dva roky (pan Hanák zaváděl novou metodu odlévání kovu) a pak tě dáme do uranových dolů.“ Proto na svátek sv. Václava 1948 ještě se dvěma kamarády přeplaval u Břeclavi řeku Dyji a dostal se na svobodu.

Po přeplavání řeky přespali venku a ráno šli přes pole do nejbližší vesnice. Na poli oral sedlák pole a oslovil je česky: „Tak co chlapi, jaká byla voda v Dyji?“ Kamarádi se zalekli, když slyšeli češtinu. Věděli, že řeka Dyje se různě ohýbá mezi Moravou a Rakouskem. Ptali se: „Strýčku, kde jsme?“ A on jim odpověděl: „Jste v Rakousku, jste svobodni.“ Pan Hanák říkával, že asi ten dobrý člověk tam oral 24 hodin denně. Také jim dal další pokyny kam jít do vesnice a jak se dostat na vlak do Vídně. Byla to ruská zóna a nebezpečí číhalo na každém kroku. S pomocí Pána Boha a dobrých lidí se kamarádi dostali do Vídně. Před úřadem pro uprchlíky v parku se ráno rozsadili na několika místech a koupili si rakouské noviny, aby nevzbudili pozornost, což se jim však nepodařilo. Přišel český frajer a hned se ptal: „Kluci, odkud jste, vás jsem tu ještě neviděl.“

Po formalitách nastal přesun do Salzburku, který se podařil a kamarádi se dostali do uprchlického tábora. Tábor byl přeplněn a také jídla nebylo. Pan Hanák byl přijat do strojírenské dílny jednoho Rakušana, protože stroje dobře znal. Výdělkem pomáhal lidem v táboře, kteří neměli to štěstí a talent najít si práci. Každý večer vzal pět lidí na večeři a kromě toho sbíral jablka cestou do dílny a ty jedl v práci během dne. Po pobytě v Salzburku se dostal v roce 1949 do Anglie a pracoval dále u firmy Baťa v Tillbury.

Jeho cílem byly Spojené státy americké, kam přicestoval v roce 1952, usadil se v New Yorku a žil zde do své smrti. Hned od začátku pracoval jako mechanický inženýr u různých firem jako Allied Chemical, Hydropress, Stone Webster, atd. Byl velice uznávaný pro svůj dobrý postoj k práci a talent, se kterým vyřešil mnoho komplikovaných problémů, s nimiž se při stavbách průmyslových gigantů denně setkával.

Byl členem Sokola od svých sedmi let, na což byl velmi hrdý a sokolská myšlenka byla stále na jeho mysli a vedla ho životem. V New Yorku hned začal cvičit v Sokole, zvláště jeho veletoce na hrazdě všichni obdivovali. Vykonal pro Sokol New York velmi mnoho práce. Postavil se proti prodeji Sokolovny na Manhattanu, kde ještě dnes mohou Sokolové cvičit. Byl členem Bohemian Benevolent Association, kde byl ve výboru a členem National Hall, kde byl rovněž ve výboru a vždy se aktivně zapojil do práce.

Se svou milovanou manželkou Miladou se seznámil v roce 1977 na Martinském posvícení v Astorii, kam pak spolu rádi chodívali i na Masopustní zábavu. Pan Hanák odešel do důchodu v roce 1983 a trávil svůj skutečně zasloužený odpočinek každé léto ve svém krásném domě na břehu Long Island Sound. Zval tam kamarády a bratry Sokoly, kteří byli vděční za čas strávený v pěkném prostředí a ve veselé společnosti Hanákových. Se svou manželkou žil šťastně až do 5. února 1999, kdy si ho Pán Bůh povolal na věčnost. Po křesťanských obřadech v kostele P. Marie Karmelské bylo jeho tělo uloženo k věčnému spánku na hřbitově Pinelawn Memorial Park, Long Island, New York.

5. února 2004 jsme vzpomněli páté výročí jeho úmrtí. Byl to energický a pracovitý muž, který rád tančil, zpíval, vyprávěl vtipy a prostě miloval život. Vzpomínali jsme na dobrého kamaráda, který ochotně poradil a pomohl. Byl to vzácný krajan. Jeho rodina vzpomíná na drahého manžela, starostlivého otce, dědečka a pradědečka, který:

„Zemřel v utěšeném stáří po životě naplněném dobrými skutky a zasloužené cti.“ (1. Kniha letopisů 29,28)

Milada Hanák

Zemřeli

Oblíbený profesor **Milan Bartoš** zemřel 18. února 2004 ve Velešovicích na Moravě. Dožil se 86 let. Jeho bývalí studenti ho vždy zvali na jejich každoroční schůze. Byl znalcem a duší těchto mladých slavností. Slovácko a Valašsko miloval. I když býval nemocen, nikdy nevynechal tuto slavnou poctu a s úsměvem, vtípem a láskou přijel a s bývalými žáky se radoval, jako by to byla jeho velká rodina.

Nad'a Horák, bývalá žačka

27. února tomu bylo 37 let co nás opustil náš tatínek **František Ulč**. S láskou vzpomíná syn Gustav E. Ulč s rodinou.

Msgr. Jiří Reinsberg – IN MEMORIAM

Msgr. Jiří Reinsberg, farář jednoho z nejkrásnějších chrámů Prahy, kostela Matky Boží před Týnem, zemřel 6. ledna 2004. „My, kteří jsme ho milovali a sdíleli jeho víru“, jak praví krátké oznámení ve Zvonu, truchlíme.

Počítám se mezi ty, kdo ho znali a zpráva o jeho úmrtí přináší vzpomínku na kněze a člověka, který se svou povahou, inteligencí a vtípem dovedl dotknout lidského povědomí a duše.

Setkali jsme se asi před dvěma lety v Římě. Náhodou, šťastnou náhodou. V české koleji Nepomucenu. Msgr. Reinsberg tam trávil krátkou dovolenou v místech, která znal z mladých dob svých studií na kněze. My, já a můj syn Paul, jsme měli pronajaté auto. On měl čas. Nabídl nám, že nám bude dělat průvodce, když ho svezeme. Byli jsme po několik dní vystaveni nejenom jeho znalostem historickým a geografickým, ale také jeho osobnosti a vtípu.

Prošli jsme zahradami Villa d'Este, objekty Vatikánu a poseděli v hospůdkách Frascati u skleničky vína a chutné porchetti. Dověděli jsme se o jeho vysvěcení na kněze v Římě, a o tom, jak krátce nato sbalil ruksak a vydal se na jih, kde už byla postupující spojenecká fronta. První vojenský útvar, na který narazil, byla jednotka britského dělostřelectva. Přidal se, a v britské uniformě strávil zbytek 2. světové války.

Druhé, ne už tak náhodné setkání s Msgr. Reinsbergem, bylo v Praze asi před rokem. Přivítal nás, zase Paula a mě, ve svém domě velmi pohostinsky, a nabídl návštěvu Vyšehradu.

Měl jsem po našem pražském setkání vážný úmysl ho pozvat na návštěvu Ameriky. Ale k tomu už nedošlo. Svým odchodem mě předešel. Zůstaly jenom vzpomínky na vzácného člověka, jehož moudrost prohlubuje víru v Boha, ale také úctu k jeho památce.

Dr. Joseph Sádlik

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Vládce pravil: „Je nějaká rada, kterou bys mi mohl dát pro výkon mého úřadu?“

„Ano. Nauč se dávat rozkazy.“

„Jak?“

„Tak, aby je druzí mohli přijímat bez pocitu, že jsou méněcenní,“ řekl Mistr.

Mše svaté v březnu 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Mar-04	Za zemřelého ThDr. Jaroslava Polce	Růžena Bunžová
03-Mar-04	Za Libuši Širokou	A. Benáčková, J. Marešová
04-Mar-04	Za Martu Vašatovou	Růžena Bunžová
05-Mar-04	Za zemřelého Rev. Josefa Novotného a všechny kněze pronásledované komunistickým režimem	Milada Hanak
06-Mar-04	Za Hynka Hromádku	Blažena A. Stránská
07-Mar-04	Za zemřelé rodiče	Miroslav Kašpar
08-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
10-Mar-04	Za zemřelé dvě Františky Cahlový	rodina Sedláčkova
11-Mar-04	Za Martu Vašatovou	Anna Benáčková
12-Mar-04	Za Jana Stránského	Blažena A. Stránská
13-Mar-04	Za Oldřicha Benáčka	Libuše Králová
14-Mar-04	Za zemřelé rodiče	děti a vnoučata
15-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
17-Mar-04	Za Johana Čípko	Mary Otruba
18-Mar-04	Za zemřelého Jaroslava Hanuše a všechny zemřelé členy Sokola NY	Milada Hanak
19-Mar-04	Za ochranu všech amerických vojáků a koalice v Iráku a Afghánistánu	
20-Mar-04	Za Martu Vašatovou	Libuše Králová
21-Mar-04	Za A. V. Viru	rodina Sikorjakova
22-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
24-Mar-04	Za Martu Vašatovou	rodina Krupkova
25-Mar-04	Za nemocného P. Filipa Stelnera	rodina Hnizdova
26-Mar-04	Za zesnoulou Marii Kybalovou	Jirina Rysava
28-Mar-04	Za zemřelou rodinu Hrubcovu, Kurkovu a za Libora	Šárka Elahi
29-Mar-04	Za Annu Chmelovou	Československý club Manhasset
31-Mar-04	Za maminku Marii Novákovou	A. Benáčková, J. Marešová

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII:

V minulém období přispěli:

Alžběta a Jan Sikora, Eva a Pavel Vacenovští, Irena Stolařík, rodina Večeřova, Milada Šťastná, Jerome Minister, Růžena Kankrlík, Lucie Chýtil, Gustav E. Ulč, Joseph a Gita Hlavinka, Václav a Marie Solfronk, Lybby Hurdes, Jarda Nehybka, Jana Pecháček, Alena Pokorná, Milan a Eva Fryščák, rodina Bláhova, Štefan Haizel, Frank Blablo, rodina Soykova, Antonín Bartoš, Vlasta Pitra.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci březnu:

Helena Kočicová 1. března, Rachel Munzar 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Dagmar Rennerová 15. března, Helen Kiesel 15. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Anna Hnízdová 24. března, Oktávie Muczková 26. března, Věra Křenková 27. března, Anna Benáčková 31. března.

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 2. května ve 12.15 hod.

Krajské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel/Fax: (516) 625 2682 E-mail: anthony57@msn.com <http://www.czechia.com/zvon>

ZVON

ST.MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO 54

